

Sygn. akt III CSK 399/14

POSTANOWIENIE

Dnia 11 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa N. C.
przeciwko Skarbowi Państwa - Dyrektorowi Izby Skarbowej w K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 11 marca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 7 marca 2014 r.,

odrzuca skargę kasacyjną i zasądza od powódki na rzecz Skarbu Państwa, Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 3 600 zł (trzy tysiące sześćset zł) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego oraz oddala wnioski pełnomocnika powódki o przyznanie wynagrodzenia z tytułu pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 marca 2014 r. Sąd Apelacyjny oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 21 sierpnia 2013 r.

Od wyroku Sądu drugiej instancji powódka wniosła skargę kasacyjną, w której nie określono zakresu żądanej zmiany zaskarżonego wyroku, na wypadek jego uchylenia i orzeczenia reformatoryjnego, o co skarżąca wносиła. Pismem z dnia 28 sierpnia 2013 r. Sąd Apelacyjny wezwał powódkę do uzupełnienia tego braku przez sformułowanie sposobu żądanego orzeczenia co do istoty sprawy, w zakresie wniosku o uchylenie wyroku na podstawie art. 398¹⁶ k.p.c. W odpowiedzi, pismem z dnia 9 września 2014 r., powódka zażądała zasądzenia pełnej kwoty określonej jako wartość przedmiotu zaskarżenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c., jednym wymagań skargi kasacyjnej jest oznaczenie zakresu żądanego uchylenia zaskarżonego wyroku oraz jego zmiany. Ze względu na konstrukcyjny charakter tego wymagania, braki skargi w tym zakresie nie podlegają usunięciu na podstawie art. 398⁶ § 1 k.p.c., przewidującym postępowanie sanacyjne tylko w odniesieniu do wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 i 3 k.p.c.

Wezwanie do usunięcia braków w omawianym zakresie, dokonane przez Sąd Apelacyjny, było zatem bezzasadne, skarga bowiem podlegała odrzuceniu *a limine*. Oczywiście, w takiej sytuacji nieskuteczne jest także „usunięcie braku”.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁶ § 3 k.p.c.), o kosztach postępowania rozstrzygając na podstawie art. 98 § 1 w związku z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. Zgodnie z orzecnictwem Sądu Najwyższego, wniesienie niedopuszczalnej skargi nie jest udzieleniem pomocy prawnej i nie uzasadnia przyznania od Skarbu Państwa wynagrodzenia ustanowionemu przez sąd pełnomocnikowi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2007 r., II CZ 69/07, OSNC 2008, nr 3, poz. 41, lub z dnia 18 grudnia 2007 r., III CSK 336/07, nie publ.).

